

Blog 133: Graaf Papacula en zijn Witte Roos

Ik ontwaak in het holst van de nacht om bloed te drinken. Ik ben idioot sterk en kan niet tegen zon. Ik ben een vampier. Tenminste, dat moeten mijn kinderen denken.

Mijn lievelingskleur is zomers zwart met een vleugje rood, mijn tanden zijn scherp en ik kan vliegen. Als ik het vliegen zat ben, verander ik in een vleermuis zonder Batman te zijn. Hoewel mijn krachten groots zijn, is mijn grootste kracht wel het eeuwige leven te hebben, ik word niet ouder, ga niet dood, maar leef ook niet echt. Dit alles moet de illusie zijn die mijn Haagse Monsters moeten hebben. Terwijl in Den Haag het idee bestaat dat papa nooit jarig is, wordt er in Steenwijk driftig voorbereid op een vampieren-gala. Terwijl in Den Haag het idee van Transsylvanië wordt ontkent, wordt Transsylvanië hier versierd. Geen cadeaus, tekeningen, ballonnen, felicitaties in Den Haag. 87 van dat in Steenwijk.

Sinds de scheiding weten mijn Haagse Monsters niet meer wanneer ik jarig ben. Niet dat er zozeer om geef dat hele verjaardag gebeuren, maar ik spreek ze al 3 jaar niet op mijn verjaardag. Mijn dag wat nu weer bijzonder is, mist net die ene slinger. Omdat ze het niet meer weten, moeten ze denken dat papa niet jarig is, dus niet ouder wordt. Ik vind het niet zielig voor mij, maar wel voor hun. Misschien gek dat ik iets zielig vind voor iets wat ze niet lijken te missen, maar een tikkeltje dubieus is het wel. Ik vier het hier al 3 jaar een soort uitbundig met de andere drie, maar zie het als een bos rozen voor een jubileum. Daar geef je het aantal rode rozen voor het daadwerkelijke aantal jaar en een witte voor de volgende. Ik mis die witte.

Ik kan het niet normaal noemen, maar ergens went het wel. Dat gebrek aan contact. Ik hoor nooit wat van ze in de tijd dat ze in Den Haag zijn. Tuurlijk, ik kan zelf wel appen en bellen, maar moet het dan altijd van mijn kant komen? Dat denk ik niet. Er wordt niet alleen niet bij stil gestaan, het wordt gewoon genegeerd. Negeren tot een punt dat je na 3 weken niets, de monsters ophaalt van school en de vermoorde onschuld moet spelen omdat je de slapende honden slapend wilt houden. Alles om maar die witte roos even te koesteren zolang hij nog rechtop staat. Staren en vasthouden wetende dat hij straks weer 12 dagen

lang verwelkt. 12 dagen zien verpieteren tot je weer een nieuwe hebt om lief te hebben.

Ik ben de enige vampier die geen bloed drinkt, maar witte rozenblaadjes eet. Ik prak het, stamp het, marineer het, gooi het in de blender, vries hem in en warm hem weer op. Net zo lang tot ik de juiste mix heb hem staande te houden. Wat die mix ook mag zijn, zolang hij staat is hij bij mij.

Maar ik mis hem wel. Verdorie.